

Емил Коралов

Лудо-полудяло

Рукна в планината дъжд и от склона изведнъж под измокрените плочи извор буен заклокочи. И като огромен смок се източи цял поток. Щом над влажната гора пъстрата дъга изгря, той просветна и заблика по полянката с иглика... После малко се пощура из скалистата клисура, с пенести води преля над широката скала, два-три камъка отвлече и по сипея се свлече.

Там, на склона, горд и строг, от скалите по-висок, вдигаше се строен бор. Духна над гората вятър, трепна боровият шатър, шумна с клонките си в хор:

– Хей ти, лудо-полудяло, накъде си залетяло! С тия кипнали води ще направиш сто беда!

Но потокът, в път унесен, отговори му със песен:

– Умен си и мъдър ти, всичко виждаш отвисоко, отвисоко нашироко как живее и цъфти, а не знаеш, че полята и нивята край селата, па и полските гори грозна суша ги мори. Всичко съхне, вехне, крее и за капка дъжд жаднее. Хей затуй съм полетял, пенести води разлял.

– Ах, поточе речовито, да послъгваш ти обичаш! Щом е тъй, защо не тичаш ти към речното корито? Всичките води планински се събират във реката, тъй поят те равнината, ниви и лехи градински. А пък ти къде се шураш през дерета и клисури?

Но потокът не отвърна и от пътя си не свърна. Хитричко се той подсмива, с бяла пяна се облива. И по-буйно заигра из голямата гора, пее и шуми звънливо, все по-весело и живо. Пляска, пени се, бучи, ала знае да мълчи – тайната си не издава.

Ето вече доближава той до мечите хралупи. Сухи клонки кърши, чупи и далече ги отвлеча, грозотии не обича.

Дигна мечката глава и свирепо изрева:

– Хей, каква е тая хала! Тъкмо бях си позаспала. Я се махай настрада! Искам пълна тишина! Аз от два до пет почивам.

– Виж, по пътя си отивам – отговори й потокът и засмя се той високо. – В твоя дом ще се отбия, само да го поизмия. Па и тебе, мецо скъпа, мъничко да поизкъпя.

Мечката наду гърди, среща буйните води. Па облещи се и гневна, с пялото си гърло ревна:

– Мих аз своята гърбина! Няма още и година! Махай се оттука ти, лошо ще те сполети!

Но потокът се не стресна. Весело с води приплесна, към сънливката се втурна, мигом той я прекатурна и нечистата мецана хубаво изми със пяна. Меца ревна, вдигна лапа и тъй смешно се разцапа, че когато я

видяха, всички зверове се смяха...

– Ох, да бъдеш ти проклет! Нивга да не хапнеш мед! – викна мечката сърдита. – Да ме давиш се опита! Влезе ми вода в носа!

– Не бръмчи като оса! По-добре с „благодаря“ изпрати ме, мецо, ти, че кожухът ти блести!

И през старата гора бързо пак потокът тича, из клисурата се свлича, вредом мие, вредом чисти клони, стволоче и листи, къпе глогове, малянки и различни животинки, жадните цветя полива... Но защо ли не отива през голямата лъка към широката река?

На върха на дива круша, шарени криле привел, кацна гордо да се суши сивоперест див петел. Щом крилата си простря, заблестя като сребро всяко негово перо, сякаш слънцето изгря в тайнствения полумрак на зеления листак. Щом потокът доближи, гордият петел изкръка:

– Де си хукнал бре, кажи, като див из пущинака?

Но потокът не отвърна и на дивия петел и от пътя си не свърна, а към своята тайна цел втурна се със всички сили през усои и могили...

Чудят се по пътя всички – дървеса, животни, птички. Питат го къде отива и разцъфналата слива, кацнала на слънчев хребет, снежнобяла като лебед, и работните пчели, та и гордите орли... Ала смелият поток тича, пее, скок-подскок, нищо никому не казва, ту се крие, ту показва, под сливака се промуши, през шумака с диви круши... Прелетя през много ями, още няколко потока от рътлината висока той след себе си подмами, сбра и бистрите води на два ручея пенливи из дерета каменливи и на слънце въз баира бели кърпи запростира... Бързо на поля, ливади освежи тревите млади и се втурна в равнината, дето никнеха нивята... Тука с радост го настигна сладкопойна чучулига. Тя с крилца над него пръхна, глътна от водата бяла, че й гърлото засъхна, много дълго беше пяла. После сладък глас източи:

– Где си хукнало, поточе?

– Бързо с мене полети и ще видиш скоро ти!

В равнината безпределна най-подир село се белна. С нови покриви червени и дворове подредени. С ширни необгледни ниви и стопанства най-красиви, пълни с облаци от птици... Млади хора във редици път проправяха в лъките на реката за водите, че градините жълтеят и нивята съхнат, креят...

– Ето тук ни чакат вече! – радостно потокът рече.

Мъничката чучулига пак учудено се вдига:

– Но лъката е отвъд, а пък ти по други път своите води разливаш. Не разбирам де отиваш.

– Виждаш ли онез деца със усмихнати лица и със лъскави мотички? Те са пионери всички. Там, брезите де белеят, имат опитно поле. Мъчно е да го полелят от чешмите със котле. А те имат и градини с ягоди и със малини, с най-различни плодове. Ала няма дъждове. Милите юнаци славни! Те не сведоха глави и по урвите неравни чуден път се тук изви. През най-мъчните прегради прокопаха дълги вади до планинските долини... Та по тоя хубав път към овощните градини ручеите да текат. Пръв аз днеска слязох тука да им донеса сполука.

Щом потокът туй изрече, към децата се завтече и нашир и длъж обля опитните им поля... Пиеха лехите жадни свежите води прохладни и овощки, и малини, ягоди, домати, дини...

А край бликащите вади пак се трупаха отряди. Трудеха се без умора пионерите щастливи и огласяха простора с песни, с викове звънливи...

КРАЙ

© Емил Коралов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8913>]